

Életem egyik legjobb élménye: Spanyolország

Szerencsésnek mondhatom magam így az út után, hogy részt vehetek ebben a programban. Őszintén megvallva először picit tartottam tőle, de már tudom nagy butaság lett volna kihagyni!

Utunkat egy körülbelül 4 órás repülőúttal kezdtük, ami számomra annyira nem volt izgalmas. Délelőtt indultunk a bécsi reptérre és késő este érkeztünk meg Spanyolországba, pontosabban A Coruña-ba. A földetérés után, amikor megkaptuk a csomagjainkat, elkezdtem izgulni, hogy vajon milyen lesz, a család, akiknél lakni fogok. Kezdeti aggodalmam hamar szertefoszlott, mivel vendéglátóim, ahogy megláttak megöleltek, és puszival köszöntek. Sokkal, de sokkal kedvesebbek az ottani emberek, mint itthon, ez már akkor feltűnt, de az ott eltöltött 1 hét csak még jobban bebizonyította.

Utazásunk lényege a „*public speaking*” volt, azaz megtanítottak minket a közönség előtt magabiztosan, minél kevesebb

lámpalázzal megszólalni.

Tanárunk egy igen elismert oktató Alexandrou Leondias volt.

Első nap magunkról meséltünk, majd következő alkalomra egy fogalmazást kellett írunk arról, hogy mit szeretnénk elérni 10 év múlva. Szerdán ért véget tanfolyam, ami egy nyilvános “versennyel” zárult. Érezhető volt a különbség a résztvevők első napi előadása, és a versenyen produkált szereplése között.

Érdekes volt számomra, hogy a reggelek közös imádkozással indultak, amit az igazgatónő természetesen spanyolul tartott. Mikor nem a kötelező programot hajtottuk végre, akkor például technikai felkészültségünkről tanúbizonyságot téve „számítógépet hasznosítottunk újra”, azaz előbb szétszedtük, majd igyekeztünk ismét működőképes állapotba hozni a gépeket. Másik alkalommal pedig az országunkat kellett lerajzolni a zászlónkat.

Délutánonként kirándultunk. Jobban megismertük például Betanzost, a mindösszesen 3000 lakosú kisvárost, amely vendégül látott minket. Egyik délután A Coruñaba utaztunk, ahol megnéztük a Herkules tornyot, ami igen tetszetős volt, de ami még annál is jobban lenyűgözött, az az óceán volt. Életemben

először jártam az óceánnál és igen megragadta a tetszésem. Hasonló volt, mint a filmekben, a rossz idő miatt nem fürödtek benne, de sokan futottak a parton. Ha ilyen körülmények között futhatnék, lehet, hogy nem sokat gondolkodnék. Ez után Európa egyik legnagyobb bevásárlóközpontjában vásárolgathattunk. Egy egész napot Santiago de Compostellaba töltöttünk. Itt ér véget a híres zarándokút. Gyönyörű város, rengeteg souvenir bolttal, étteremmel és szűk utcákkal. Fő látványossága a Szent Jakab katedrális, amely kívül, belül csodálatos. Egyik délután a fogadó diákoknak még iskola volt este 6-ig, így mi is csatlakoztunk hozzájuk. Ezen a délutánon papírt hasznosítottunk újra. Az igazat megvallva az a massa, ami a papír és víz összeturmixolásából létrejött, nem a legszebb látvány volt, de legalább ezt is megtanultuk.

Esténként a vendéglátóinkkal, illetve a tanfolyam többi résztvevőjével elmentünk vacsorázni vagy csak meginni valamit, és közben jókat beszélgettünk. A fogadó családom nagyon kedves volt. Nem volt tökéletes az angoltudásuk, de próbálták a legjobbat kihozni magukból, és végül mindig megértettük egymást.

Utunk az A Coruñai reptéren zárult, ahol elbúcsúztunk a vendéglátóinktól és felszálltunk a gépre.

Összegezve nem bántam meg, hogy elmentem, mert ez számomra csodálatos élmény volt. Sok új embert ismertem meg, csak azt sajnálom, hogy lehet, hogy többet nem találkozom velük. Remélem nem ez volt az utolsó ilyen utam!

Grimm Lili 10.a